

מאת סטודנט לרפואה שהוכר במשפט כאבי בתה לא בכסף!

פרקליטה מנכבאום
"אין לך תאוה?"

זאת ביישן וישר. הוא עשה רושם של אדם הגון כל־כך!
אבל לא הייתי בטוחה לגמרי. פחדתי שכל מה שהוא רוצה זה גופי. לכן סיפרתי לו על ההפלה שהייתה לי.
עכשיו אני עוד יותר אוהב אותך, קרא, ועוד יותר מעריך אותך, מכיוון שאת כנה וישרה. לא חשוב לי מה שעברת. עכשיו אני יודע הכל עליך. לא איכפת לי עברך. אני רוצה להתחתן איתך.
אותו לילה שכבתי איתו בפעם הראשונה.

*** בני אמצעי־מניעה

אחר כך שכבנו כל הימים. הוא היה מחתר על הנסיעה לביתו בראשון, למרות שזה היה רבע שעה נסיעה, ונשאר איתי ללון, בחדרי ובמיטתי.

אחרי כמה שבועות היה צריך לנסוע לירושלם, להתכונן לבחינות באנאטומיה. זה היה רחוק והוא לא יכול היה להיות אצלי מדי יום. הוא ביקר שלוש פעמים בשבוע ונשאר אצלי.

לא יצאנו אף פעם לסרט או למסיבה. הוא הזמין אותי לבקר את אמו בבית, אך אני לא רציתי: "יש עוד זמן", אמרתי לו, "עוד נספיק".

למסיבות לא רציתי ללכת איתו. לא היה לי כסף לקנות שמלות יפות ולא רציתי

האב הנתבע
"עם אף בחורה לאו!"

להופיע בבגדים הלא־יפים שהיו לי. לא רצתי שהיא תבגידה. היינו מטיילים ערבים ארוכים בחורשה שליד בית־החולים, חבוקים וחולמים. הוא היה מדבר על העתיד: "כמה יהיה טוב אחרי שנתחתן! אני אלמד ואעבוד ואת תבואי איתי. נחיה יחד. כל הזמן יחד."
אחר־כך היינו חוזרים לחדרי ושוכבים יחד במיטתי.

פעם שאלתי אותו: "מה יקרה אם אכנס להריון?"
"אז אתחתן איתך מיד", אמר. הוא לא רצה אפילו להשתמש באמצעי־מניעה. ואני האמנתי לו. אהבתי אותו ולא היה איכפת לי דבר.

יום אחד, אני זוכרת שזה היה לפני ה־בחירות, הוא הזמין אותי אליו לירושלם, לשיכון הסטודנטים. חדרו היה מלא גולג'לות וכל מיני עצמות היו מפוזרות על ה־מיטה ועל הריצפה. הוא חיבק אותי ונישק אותי. שכבנו יחד במיטתו. אחר־כך יצאנו למירפסת והוא הראה לי כמה יפה ירושלים בלילה וכמה יפה יהיה לנו כאן, ביחד. יותר מאוחר, לילה אותי לאוטובוס ונסעתי אל אחותי לישון.

חודשיים לאחר שכבתי איתו לראשונה, נוכחתי לפתע שאני שוב בהריון. אותו שבוע עבדתי במשמרת־לילה והתכוננתי ל־סוע לחופש של יומיים, לאחר סיום המשמרת. לפתע קיבלתי הודעה שהוא עומד לבוא. נשארתי במחנה לחכות לו.
כשבא, סיפרתי לו: "נדמה לי שאני ב־הריון".

הוא לא נראה מרוגש במיוחד: "בסדר", אמר, "לכי לעשות בדיקות".

אותו יום לא נשאר לישון אצלי. הוא נסע באוטובוס לביתו. לפני שנסע, הבטיח לבוא בשבוע הבא וביקש ממני שאכין כ־טיסים ונלך ביחד לסרט.

התרגשתי נורא, כל השבוע. הרופאים קבעו שאני באמת בהריון. אני קניתי כרטיס לסרט. זה היה לסרט המלאן הכחול. ב־פעם הראשונה שהיינו צריכים ללכת יחד לסרט.

חיכיתי לו כל הערב והוא לא בא.

*** "עכשיו! עכשיו! עכשיו!"

לא הבנתי מה קרה. חששתי לו, אולי קרתה תאוה, אולי חלה. לא ידעתי וחיכיתי לידיעה ממנו כל השבוע, אך לא שמעתי שום דבר. לא ראיתי אותו כל ה־שבוע. וגם בשבוע השני.

היו אלה השבועיים הכי ארוכים בחיים שלי, והוא לא בא.
נסעתי אליו לירושלם, לשיכון הסטודנטים. הוא היה לבדו בחדרו, וקיבל אותי בקרירות גדולה מאוד: "אז מה יש אם את בהריון?" אמר לאחר שסיפרתי לו על תוצאת הבדיקות, "תעשי הפלה, כמו שכבר עשית פעם".

"תראי", עבר לפתע לטון אחר של דיבור, "את הרי יודעת שעומדו לפני עכשיו ימים קשים מאוד של לימודים ובחינות. אפשר לגמור עם הילד ואחר־כך להתחתן."
כימעט שנשבתצתי התחלתי לרעוד ול־כות ולא יכולתי לעמוד על הרגליים.
"לא!" צחחתי בבכי, "אני לא אעשה הפלה! כבר עשיתי פעם, ואני פוחדת. אני רוצה להתחתן איתך, עכשיו, ולא אחר־כך! אני רוצה עכשיו! עכשיו! עכשיו!"

הוא ניסה להרגיע אותי, אך אני המתי בכתי בבכי: "אתה הבטחת לי ואני האמנתי לך. אתה אמרת שאם אכנס להריון, תחתן איתי, ועכשיו אתה אומר שלא. אחר־כך לא תסכים בכלל."

לפתע הוא הפך קריר ודוחה, ואמר: "אז תשמעי! יש לך ברירה אחת, תבחרי — או אני או הילד."

נדהמתי ונשתתקתי לכמה שניות, ואז התפרצתי: "אני מעדיפה אותו עליך. אני רוצה את הילד ויהיה לי אותו. ואתה, אתה שקרן! אינך אוהב אותי, אם אתה מציע לי לעשות הפלה."

הוא התחיל לאיים עלי. אמר שיעזוב את הארץ וילך ללמוד בחוץ־לארץ, ושאני אשאר לבד ולא יהיה אף אחד שיעזור לי, וש־כולם יצחקו ממני ויצחקו לי, ושיהיה לי קשה ורע.
אבל אני לא רציתי לשמוע. רציתי את ה־

השופט שלה

לי כסף, כמה שאני רוצה. אחר־כך אמר שאם אני מפקדת שלא אוכל ללדת, הוא מסכים שאני אלד — ונמסור אחר־כך את הילד לאימוץ. זה יפתור את כל הבעיות.

כשלא הסכמתי, הציע שהוא ואשתו, איתה הוא עומד להתחתן, יקחו את הילד שיחלד ויגדלו אותו. גם את זה לא רציתי.

"זה הילד שלי ולא אתן אותו לאף אחד אחר! אין לך אפילו מה לדבר איתי. אתה יכול ללכת אל עורך־הדין שלי ולדבר איתו", אמרתי.

הוא התרגז נורא וצעק: "זונה מטונפת! אני עוד אסדר אותך. כל העולם עוד יצחק ממך. ואני אתבע אותך לדין על הוצאת דיי־בה, על שאת מאשימה אותי שאני האב."

הוא יצא מהחדר וסגר את הדלת כל־כך חזק שהייתי בטוחה שעוד רגע כל הבית יתמוטט. וגם אני נשאר לי רק לבכות.

*** "עד שהנבדה תמות"

אחרי כמה שבועות השתחררתי מן הצבא. באתי שוב אליו וניסיתי לשכנע אותו שיתחתן איתי ויתגרש אחרי הלידה, אבל הוא לא הסכים.

את חיי האזרחיים לאחר הצבא, התחלתי בירושלם. נכנסתי לעבוד שם בבית־החולים. לא סיפרתי שאני בהריון.

הוא היה בא אלי שבוע שבוע, לפעמים הייתי אני באה אליו ומנסה לשכנע אותו להתחתן איתי, אבל הוא היה מנסה לשכנע אותי שלא איתי לי לגדל את הילד. תמיד היינו רבים:

"זונה מטונפת", היה צועק עלי. אבל אני אהבתי אותו ואהבתי עוד יותר את היצור הקטן שהיה בקרבי. רציתי אותו יותר מ־כל.

הייתי מוכנה לחתן על הכבוד ועל כל מיני כינויים שהיה מכנה אותי, רק שהוא יהיה שלי, היצור הקטן הזה. זה כל מה שרציתי. והוא, האב, לא רצה את זה. למה? הרי זה היה גם הילד שלו!

בסוף החודש החמישי להריון, זה היה ביום שישי אחד אחר הצהריים, הלכתי אליו לדירה, בשיכון הסטודנטים. היה זה אחרי העבודה והייתי עייפה ועצבנית.

הוא קיבל אותי פתאום בעדינות מיוחדת. הוא היה חביב ושקט ולא תוקפני כמו בפעמים הקודמות. הוא חיבק אותי ונישק אותי וביקש שאסלח לו. הוא לא הביין איך זה קרה שרבנו. באותו רגע הייתי מוכנה לשכוח לו את הכל. אהבתי אותו שוב כמו

ילד, וזהו. זכרתי את הסיפור שקראתי פעם בהעולם הזה על האם הבלתי־חוקית, והחתי לטתי להיות כמותה, ולא לפחד.

*** "ממונפת!"

נסעתי בחזרה למקום עבודתי, הוצאתי את המכתבים שקיבלתי ממנו ושרפתי אותם. אחר־כך לקחתי את התמונה שלו עליה כתב לי: "לאהובתי לנצח מא. האוהב אותך. הסתכלתי עליה, כשהדמעות חונקות אותי, ושרפתי גם אותה. כל הלילה בכיתי, וכשקמתי לעבודה, היו עיגולים שחורים סביב עיני."

אותו יום החלטתי ללכת לקצינה האחר־ראית עלי. היא שלחה אותי לרופא. לאחר שבק אוחי, הוזייר אותי שאם אבצע שוב הפלה, לא אהיה מסוגלת יותר ללדת לעולם. לאחר כמה ימים נסעתי אליו לירושלם.

רציתי לשכנע אותו שיחזור אלי. רציתי בו. אהבתי אותו והוא היה אביו של ילדי. אבל לא ידעתי איך לדבר אליו:
"תראה", אמרתי לו, "אם אתה לא תעשה משהו, אני אטיק את המסקנות."
"מה את רוצה לעשות?" שאל.

"אם אתה לא רוצה לעשות שום דבר, אל תשאל ואל תתערב. כבר תראה בעצמך." הוא התרגז עלי נורא וצעק: "עזבי אותי ואל תבואי אלי יותר. אם תמשיכי לאיים עלי, אתחתן בעוד שבועיים עם חברתי."

שוב נדהמתי. זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי שיש לו חברת אחרת. כל־כך נבי־להתי עד שהייתי מוכנה לחתן כימעט על הכל, חוץ מדבר אחד. את הילד רציתי בכל מחיר.

"תחתן איתי רק בשביל הילד", ביקשתי ממנו. "אני אתגרש ממך אחר־כך. אני אפילו אחתום על זה אצל עורך־דין, אבל את הילד אני רוצה וגם שיהיה לו אבא."

אולם הוא לא רצה אפילו לדבר על זה. הוא צחק וליגלג ואיים. באותו רגע החלטתי ללכת למצוא עורך־דין.

הלכתי אל עורך־הדין גנור, ושם קיבלה אותי עורכת־הדין שלו, גירה טנגבאום. הם כתבו לבחור מיכתב והומינו אותו אליהם, כדי לדבר איתו, אבל הוא לא רצה לבוא. אחותו, שעבדה בבית־החולים, הזמינה או־תי יומיים אחר־כך לבוא לבקר אצלם בבית. לא יכולתי, כי הרגשתי רע מאוד בגלל ה־הריון.

אחרי כמה שעות בא אלי הוא בעצמו. "צא מפה", צעקתי עליו, "אני לא רוצה לראות את הפרצוף שלך כאן."
הוא לא מיהר לצאת. התיישב על המיטה והתחיל לנסות לשכנע אותי. הוא הבטיח